

ANJA FELIERS

Laat me los

Manteau

THRILLER

Ze is altijd bij mij. Iedere dag opnieuw.
Soms hoor ik haar zingen,
ergens op de achtergrond,
met die mooie stem van haar, die alles en iedereen
kon betoveren.
Ik zie haar voor me.
Haar bruine haar. Haar bruine ogen.
Ik sluit mijn ogen en ze is er.
Ze roept mijn naam. Steeds weer. Steeds duidelijker.
Ze vraagt me waar ik ben.
Ze vraagt me haar te helpen.
Ik kijk haar aan en begrijp wat ze bedoelt.
Ik wil haar ook wel helpen.
Ik wil haar hand nemen.
Mijn armen om haar heen slaan.
Haar leiden naar waar het veilig is.
Ik wil alles doen om haar hier terug bij mij te
krijgen.
Maar haar hoofd schudt nee. Heel langzaam
schudt het nee.
Ik weet wat het betekent.
Het is te laat.
Ik ben te laat.

Hij wist het nu zeker.

Terwijl hij ogenschijnlijk zijn blik onschuldig door de ruimte liet glijden merkte hij de onderzoekende blik van de mooie brunette opnieuw op.

Hij had het goed gezien. Hoe ze steeds weer naar hem keek. Haast gebiologeerd leek door elke beweging die hij maakte. Toch was het oogcontact dat ze trachtte te maken subtiel. Aftastend haast. Alsof iets haar weerhield.

Hij vroeg zich af of zij iets van hem wilde. Durfde ze het aan de eerste stap te zetten en hem aan te spreken? Hij betrapte zichzelf erop dat hij daarop hoopte. Dat het niet zou blijven bij dit onschuldig zoeken naar oogcontact.

Hij moest bekennen dat hij erg gevleid was door haar aandacht. Hoe kon het ook anders? Zij was met zekerheid de mooiste vrouw in deze ruimte. Lang. Slank. Lang bruin golvend haar. Donkere ogen. Hij schatte haar rond zijn eigen leeftijd, misschien iets jonger, maar aan de manier waarop zij rondwandelde en om zich heen keek, merkte hij dat ze erg zelfverzekerd leek. Ze straalde onmiskenbaar maturiteit uit.

Alex wendde zijn blik discreet af en deed alsof hij geïnteresseerd keek naar de foto van de Oude God zoals die uit kikvorsperspectief genomen was. Hij moest bekennen dat de oude poort daardoor nog mooier leek dan ze in zijn

herinnering was. Hij nipte van zijn glas champagne terwijl hij de foto nauwkeuriger bestudeerde. Maar het was moeilijk om zijn gedachten erbij te houden. De aantrekkingskracht van de vrouw was sterk. Hij bestudeerde haar onopvallend terwijl zij gracieus van foto naar foto bewoog.

Alex glimlachte even. Hij had opgekeken tegen het bezoek aan deze expositie. Een expositie in Oud-Rekem in het prachtige oude kasteel D'Aspremont Lynden. Het was zijn vrouw Linda die met het idee was gekomen om een bezoek aan zijn geboortedorp te brengen. Hij had er erg weigerachtig tegenover gestaan. Niet alleen had hij geen enkele binding meer met dit dorp, hij bleef er sowieso liever ver van weg. Maar nadat Oud-Rekem de titel van Mooiste Dorp van Vlaanderen had weten te bemachtigen, had Linda een ongezonde belangstelling voor zijn geboortedorp gekregen. Het leek haar een prachtige gelegenheid Oud-Rekem te herontdekken. Alex voelde daar weinig voor. Hij was al jaren weg uit Oud-Rekem en als het aan hem lag zou hij dat ook zo houden. Welke excuses Alex ook aanreikte, ze waren nooit overtuigend genoeg om Linda van haar plannen af te brengen. Dat hij haar de echte reden van zijn weigering niet kon vertellen, frustreerde hem. Maar hij zweeg, zoals hij al jaren deed. Het gevoel van eenzaamheid dat daardoor vaak de kop opstak, duwde hij halsstarrig weg. Aan de wanhoop die het met zich meebracht durfde hij niet toe te geven. Dus zweeg hij. Overtuigde hij zichzelf dat hij het aankon, dit bezoek aan het oude kasteel. Uiteindelijk hoefde hij niet echt het dorp in. Hij zou alleen het oude kasteel bezoeken. Meer niet.

Langzaam schuifelde hij verder door de zaal en bekeek foto na foto. Nu en dan wierp hij een blik op Linda, die al een tijdje met een onbekende vrouw stond te praten.

Zijn adem stokte bij de volgende foto. In trance bleef hij

staan. De foto van het huis. Het huis zoals hij het zich herinnerde. Het huis dat een vaste plek ingenomen had in zijn hoofd. Hij slikte en nipte opnieuw van zijn champagne.

Hij schrok op van het kuchje naast hem. Toen hij zich omdraaide en recht in de ogen van de brunette keek, glimlachte hij opgelucht. Ze had de moed gehad hem aan te spreken. Opnieuw verhuisde zijn blik naar Linda, alsof hij ervan overtuigd was dat hij nu al iets deed wat niet kon. Toen keek hij terug naar de vrouw. De knappe vrouw die voor hem stond en schijnbaar alleen maar oog had voor hem. Ze leek zich te verschuilen achter het glas champagne in haar hand.

Toen zij begon te spreken klonk haar stem zo melodieus en zacht dat Alex zijn oren moest spitsen om haar te kunnen horen. Of hij ook in Oud-Rekem woonde? Of ze hem misschien ooit al eerder gezien had? Alex was onder de indruk. Van dichtbij was ze nog mooier. De glans van haar ogen, de kleur van haar teint, de lengte van haar wimpers... Terwijl zij hem opnieuw aansprak nam hij het allemaal in zich op en hij was overdonderd door haar schoonheid.

Ze keek hem met open blik aan in afwachting van een antwoord.

Alex lachte ongemakkelijk. De foto van het huis achter hem had daar alles mee te maken en het liefste leidde hij deze vrouw een paar meter verderop. Hij kon haar echter moeilijk bij de arm nemen zonder eigenaardig over te komen.

‘Nee, ik woon in Lanaken’, ontweek hij haar vraag. Tegelijk speurde hij haar gezicht af. Hij had op deze expositie al meerdere mensen uit zijn jeugd gezien waarmee hij halsstarrig oogcontact vermeden had in de hoop enige vorm van herkenning uit te sluiten. Dat was hem tot nu toe ge-

lukt. De vraag van deze vrouw verraste hem dan ook. Hij had niet het gevoel haar ooit eerder gezien te hebben.

‘Woont u hier?’ Alex keek haar aan terwijl hij aan zijn glasnippte. Hij beseftte wat een overweldigend effect de schoonheid van deze vrouw op hem had. Hij kon nauwelijks geloven dat zij moeite gedaan had op hem af te stappen en hem aan te spreken.

‘Nee’, zei ze krachtig. ‘Tot mijn zeventiende heb ik hier wel gewoond maar daarna zijn mijn moeder en ik verhuisd.’

Het viel Alex op dat zij de nadruk legde op ‘mijn moeder en ik’.

‘Gescheiden ouders?’

Ze knikte maar zei verder niets. Ze keek even de ruimte in alsof ze steun zocht bij iemand maar die niet vond.

‘U bent alleen hier?’

Opnieuw een knikje zonder verdere uitleg. Ze kaatste echter onmiddellijk de bal terug.

‘U bent getrouwd?’

Ze keek Alex aan alsof ze dat lachwekkend vond.

Verbaasd keek hij haar aan.

‘Ja.’ En na een aarzeling: ‘Vindt u dat grappig?’

De vrouw deed een stap opzij en deed alsof ze de foto van het huis bestudeerde. Alex bleef haar strak aankijken. Er lag een betekenisvolle glimlach om haar mond toen zij hem even aankeek.

‘Laat me zeggen dat u eruitziet als het type promiscue man.’

Alex knipperde met zijn ogen in een poging zijn verbouwereerdheid onder controle te krijgen. Hij kon nauwelijks geloven dat deze vrouw zo openlijk en zo direct met hem stond te flirten. Opnieuw gleed zijn blik naar Linda, dit keer door de zondige gedachten die door zijn hoofd gingen. Maar Linda stond met haar rug naar hem toe, wat hem even

vrij spel gaf. Tegelijk met die gedachte beseftte hij dat deze vrouw hem prikkelde. Ontzettend prikkelde. Hij wist niet precies waar het aan lag. Hij wist niet hoe ze het deed, maar op de een of andere manier riep zij wellustige gedachten bij hem op. Zonder verder na te denken, drijvend op zijn verlangen, ging hij op haar woorden in.

‘En als dat zo zou zijn? Wat als het woord trouw niet tot mijn woordenschat behoort?’

Hij was geïntrigeerd door het antwoord dat zij zou geven. Zou het de zinderende sfeer die zij opgeroepen had, versterken?

Zij glimlachte betekenislol en draaide zich toen langzaam naar hem toe.

‘Als dat zo zou zijn, zou ik je hele wereld op zijn kop kunnen zetten.’ Ze keek Alex aan terwijl zij met een vinger van haar linkerhand een denkbeeldige lijn tekende die in haar hals begon en een weg zocht naar haar subtiel ogende decolleté. Haar woorden maakten zijn verlangen groter. Hij had wilskracht nodig om zijn ogen van haar borsten weg te houden.

‘Alles staat en valt met wat jij durft.’ Ook zij wierp een blik op Linda.

Daarna keek ze Alex veelbetekenend aan.

‘Ik weet wat ik wil.’

Hij twijfelde niet aan wat ze bedoelde. Hij slikte. De honger in zijn lijf nam ongekennde proporties aan. Tegelijk tuimelden zijn gedachten over elkaar. Hij dacht aan Linda. Aan wat ze met hun tweeën nog deelden. Was hij haar nog iets verschuldigd, of was wat hij nu in gedachten had de volgende stap in een huwelijk dat leeg leek?

Iets hield hem echter tegen.

‘Ik denk dat u zich vergist in mij.’ Zijn stem klonk zacht maar stellig.

De vrouw knipperde even met haar ogen toen zijn weigering tot haar doordrong.

‘Ik vergis me nochtans niet gauw.’

Hij was verbaasd over haar vastberadenheid en glimlachte verontschuldigend.

‘Ik zou het jammer vinden mocht je deze kans te snel afslaan.’

Hij bekeek haar terwijl ze haar handtas opende en er een kaartje uithaalde. Ze stopte het nadrukkelijk in zijn vrije hand.

‘Je hoeft verder niets te zeggen. Ik begrijp dat ik je overval.’ Haar mysterieuze glimlach maakte hem sprakeloos.

‘Denk aan mij wanneer je me nodig hebt. Ik zal er zijn.’ Voor hij iets kon zeggen, drukte ze een voorzichtige zoen op zijn wang, keek hem een tel doordringend aan, draaide zich om en liet hem onthutst achter.

Hij volgde haar met zijn ogen terwijl ze langzaam en zelfverzekerd de ruimte verliet. In geen tijd was ze verdwenen. Hij keek naar het kaartje dat ze hem gegeven had. ‘Xandra’ stond er. En een mobiel nummer. Dat was alles. Het maakte haar alleen maar raadselachtiger. Hij stopte het kaartje in zijn binnenzak. Pas toen keek hij op en realiseerde zich dat hij even alle besef van tijd en ruimte kwijt was geweest. Alsof hij in een vacuüm gezeten had.

Hij had het gevoel dat er iemand naar hem keek. Linda’s ogen rustten op hem. Hij glimlachte onzeker. Wist niet wat zij niet gezien had en wat wel. Zonder verder te aarzelen stapte hij naar haar en de vrouw die nog steeds bij haar stond.

Hij leek in niets op de man die zij me beschreven had. De man die op ons toestapte was een aantrekkelijke man, kwam zelfverzekerd over, strak in het pak. Zijn glimlach leek gemeend en hij had een open blik. Toen hij naast Linda kwam staan, kneep hij haar goedmoedig in de arm en vroeg of alles goed was met haar. Zij knikte. Enigszins gereserveerd.

‘Heb je nog iets van Hanne gehoord?’ vroeg hij terwijl hij zijn eigen mobiel checkte. Voordat Linda iets kon zeggen, ging hij verder. ‘Ik heb haar een kwartier geleden ge-sms’t maar nog geen bericht terug gehad.’ Linda glimlachte krampachtig naar mij en keek me veelbetekenend aan.

‘Lieverd, ze is vijftien. Ze wil haar vader niet te pas en te onpas berichtjes sturen. Daar heeft ze nu haar vrienden voor.’ Opnieuw lachte Linda ongemakkelijk naar mij.

‘Alex,’ zei ze toen en ik merkte hoe ze haar best deed om kalm te blijven, ‘dit is Kathleen Verlinden. Ze is een vriendin van mij van vroeger op de lagere school.’

Alex duwde met tegenzin zijn mobiel in zijn jasje en keek me aan.

‘Aangenaam’, zei hij hartelijk.

‘Kathleen is psychologe.’ Linda keek haar man strak aan. Ik volgde de blikken die zij onderling wisselden. Er gleed een vlaag irritatie over het gezicht van Alex. Het was duide-

lijk dat ze hier eerder over gesproken hadden. Nog duidelijker was het dat Alex niets wilde weten van de vraag die Linda aan haar man had voorgelegd. Alex herstelde zich en keek me glimlachend maar duidelijk ongemakkelijk aan. Alsof hij de bui voelde hangen. Alsof hij bijna met zekerheid wist waar Linda en ik het eerder over hadden. Over zijn onzekerheden. Zijn steeds terugkerende angsten ten opzichte van hun dochter Hanne. Angsten die volgens Linda zo groot waren geworden dat het hun huwelijk herleid had tot een ruïne. Ik bleef glimlachen terwijl Alex mijn blik onderzocht. Het was een trucje dat ik door de jaren heen steeds beter was gaan beheersen. Wat cliënten mij ook vertelden, ik zou nooit mijn gevoelens laten blijken. Toch zochten ze dit vaak in mijn ogen. Een gevoel van bevestiging of afkeer van de dingen die zij mij toevertrouwden.

‘Je moet niet alles geloven wat ze je vertelt, hoor.’ Nog steeds die onderzoekende blik.

Ik glimlachte goedmoedig terwijl ik van mijn glas champagne dronk.

‘Ben je bang dat ze dingen over je vertelt die niet juist zijn?’

Alex keek me ongelovig aan. De directheid van mijn vraag maakte hem onzeker.

‘Nee’, zei hij en hij keek tersluiks naar zijn vrouw. ‘Maar mensen overdrijven vaak om hun gelijk te halen.’

‘Je vrouw ook?’

Hij glimlachte ongemakkelijk.

‘Misschien net zij het meest.’

Ook ik glimlachte nu.

‘Als je twijfelt over hoe en wat je vrouw verteld heeft, moet je misschien het heft zelf in handen nemen en me jouw visie van de feiten toevertrouwen?’

‘Dus ze heeft het over mij gehad?’

‘Dat vermoed je toch, niet?’

Alex keek me ongelovig aan. Alsof hij het nauwelijks kon geloven dat ik bij deze eerste kennismaking zulke duidelijke taal sprak.

‘Heb je iets te verliezen door een gesprek met mij te voeren?’

‘Hier? Nu?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dit is niet de tijd en de plaats. Ik zou je liever in mijn praktijk ontmoeten. Tenminste als je dat ziet zitten?’

Linda knikte goedkeurend. Waarschijnlijk had ze het gevoel dat zij haar slag al thuis had gehaald.

‘Je bent er natuurlijk volledig vrij in. Jij weet de situatie beter in te schatten dan ik. Er is niemand die je echt kan dwingen.’

Alex zweeg en keek me onderzoekend aan. Er ging veel door zijn hoofd. Hoe hij zich hieruit moest redden, leek hem niet echt duidelijk. Dat Linda hem dwingend aankeek, maakte het er voor hem wellicht niet makkelijker op.

Op dat ogenblik kwam mijn dochter Julie bij ons staan. Ze knikte Linda en Alex vriendelijk toe.

‘Er zijn niet zoveel mensen meer, mama. Ik denk dat ik stilaan stop met foto’s nemen.’ Ik glimlachte naar mijn dochter en stelde haar voor aan Linda en Alex. Julie had aan de organisatie van de expositie beloofd om foto’s te maken tijdens de officiële opening. Het was een vraag waar ze gretig op ingegaan was want fotografie was sinds kort een nieuwe passie van haar.

‘Vind je het goed als ik zelf nog even wat rondkijk? Ik heb er de tijd nog niet voor gehad.’

‘Natuurlijk, ik blijf nog even.’

Toen Julie wegwandelde, viel het me op dat Alex haar opvallend nakeek.

‘Je hebt een mooie dochter, Kathleen. Hoe oud is ze?’

‘Net achttien geworden.’

Alex knikte goedkeurend.

‘Prachtig haar heeft ze.’

Ik glimlachte. Alex was de zoveelste die onder de indruk was van Julies rode krullende haardos.

‘En ze heeft duidelijk de schoonheid van haar moeder geërfd.’

Linda glimlachte vermoeid. Alsof ze al te vaak Alex’ complimenten naar andere vrouwen toe had moeten aanhoren.

‘Dat ben ik je nog vergeten te vertellen, Kathleen. Alex is ook nog eens een echte charmeur.’ Linda’s bitsige ondertoon was duidelijk s s was zijn ogingen om in emen

ik niet zeker of dat zou werken. Als ik Linda wilde helpen moest ik eerst Alex overtuigen van de noodzaak van eventuele therapie.

Een arm rond mijn lichaam en een stem aan mijn oor lieten mij even opschrikken.

‘Niet schrikken, meid. Ik ben het.’

Toen ik me omdraaide keek ik recht in de ogen van Lucas, mijn vriend.

Hij kustte me voorzichtig op mijn mond en bleef even met zijn gezicht voor het mijne hangen terwijl hij diep in mijn ogen keek. Mijn hart maakte een buiteling.

‘Lucas’, zuchtte ik stil. ‘Waar bleef je nou?’

Hij wreef een plukje haar uit mijn ogen en bleef me opvallend aankijken.

‘Ik heb jou ook gemist’, reageerde hij fijntjes. ‘Alles oké?’

Ik knikte en keek tegelijk rond. ‘Ik was eigenlijk op zoek naar Julie.’

‘Die staat aan de ingang van het kasteel samen met enkele vriendinnen. Loont het hier de moeite?’ Lucas keek vragend rond. Ondertussen plukte ik voor hem een glas champagne van een dienblad.

‘Waar was je nu?’ vroeg ik opnieuw.

Lucas lachte en dronk.

‘Ik ben bij Liesbeth geweest. Ze heeft de sleutels van het huis gekregen en ze belde me of ik samen met haar even wilde gaan kijken.’

Ik keek Lucas plagend aan. ‘Liesbeth lijkt soms meer jouw vriendin dan de mijne.’

Lucas lachte. Hij wist wel beter.

‘Was het leuk? Daar had ik eigenlijk wel bij willen zijn.’

‘Dat geloof ik graag. Het was ook de moeite, al werd het al een beetje te donker. We gaan morgen in de vroege namiddag terug. Als je wilt, kun je dan meekomen.’

‘Is dat oké voor Liesbeth?’

‘Ja, want om eerlijk te zijn, ze had je er nu eigenlijk ook al bij verwacht.’

‘Ah ja?’

‘Ja, ze had het vanzelfsprekend gevonden als ik haar beste vriendin meegenomen had, maar ik wist dat jij hiernaartoe kwam, dus wilde ik je niet voor een onnodig dilemma plaatsen.’

Ik grijnsde en gaf Lucas een plagerige duw.

‘Dilemma!’ hoonde ik. ‘Alsof ik over zoiets geen gezonde beslissing zou kunnen nemen.’

Lucas lachte terwijl hij mijn hand nam en trok me mee naar een aantal foto’s van Oud-Rekem.

‘Mooi gedaan, hoor’, knikte Lucas terwijl hij foto na foto bekeek. ‘Prachtig om te zien hoe een klein dorpje als Oud-Rekem zo mooi uitvergroot kan worden. En leuk ook om te ontdekken bij welke huizen of plaatsen sommige details horen.’

‘Heb je het detail van ons huis al teruggevonden?’

Lucas keek me onderzoekend aan.

‘Nee, nog niet. Zit dat er dan bij?’

Ik knikte lachend. ‘Ik zeg niets.’

Lucas grijnsde. ‘Ik hoop dat ik het vind, anders krijg ik wellicht slechte punten.’

‘En het leuke is dat Julie de foto ervan gemaakt heeft.’

‘Mmm, nu moet ik het echt vinden’, gromde Lucas.

Ik liet hem zoekend zijn gang gaan. Ik genoot van deze expositie. Het was een origineel initiatief en weer een leuke gelegenheid mensen uit de buurt bij elkaar te brengen. Terwijl ik verder kuierde, ontdekte ik heel wat dorpsgenoten. Ook zij waardeerden deze expositie. Zoveel was duidelijk.

Een tikje op mijn schouder deed me omkijken.

Linda stond voor me met, iets verder achter haar, Alex. Zijn gezicht stond nog steeds op onweer.

‘Mijn excuses voor daarjuist’, zei Linda met gedempte stem. ‘Ik wilde je niet meesleuren in onze oorlogjes.’

‘Geeft niet. Je hebt me niet meegesleurd. Echt niet.’

Linda keek schichtig achterom.

‘Ik denk niet dat het gaat lukken. Hij wil echt niet komen.’ Linda leek aangeslagen. Ze wreef onhandig een opkomende traan weg. Dat raakte me. Linda was een goede vriendin geweest vroeger. Dat ze zich hier openlijk blootgegeven had, alleen maar om haar wankel huwelijk te redden, vertelde me dat ze op zoek was naar een laatste strohalm om zich aan vast te klampen. Dat Alex ook dit aan de kant schoof betekende voor haar dat er geen enkel perspectief meer was voor hun huwelijk. Waarschijnlijk voelde ze de weigering van haar man als een doodsteek aan.

Ik keek langs haar heen naar Alex, die opnieuw in de weer was met zijn telefoon en geen aandacht had voor het gebeuren rond hem. Die nauwelijks aanvoelde wat er door zijn vrouw heen ging. Ik keek naar Linda die naarstig in haar handtas zocht naar een zakdoek. Op dat ogenblik beseft ik dat ik iets moest doen.

‘Alex’, zei ik krachtig maar toch vriendelijk. Met tegenzin keek hij op van zijn telefoon.

‘Helpt het als Linda tijdens een eerste sessie bij mij met jou meekomt?’

Alex keek me overdonderd aan. Hij had ongetwijfeld gedacht dat het pleit al beslecht was in zijn voordeel. Het ongeduld in zijn ogen maakte me duidelijk dat ik voor hem een vervelende gonzende mug was die rond zijn hoofd cirkelde. Ik gaf het echter niet op.

‘Je beseft toch wel dat Linda dit nodig heeft?’

Hij keek me aan. Vol onbegrip.

‘En je beseft toch ook dat dit het einde van je huwelijk kan betekenen?’

‘Ga jij me nu ook chanteren?’

Ik schudde nadrukkelijk mijn hoofd.

‘Dit heeft niets met chantage te maken, Alex. Maar alles met het feit dat het voor Linda ergens stopt. Zie je dan niet dat ze aan het einde van haar Latijn is? Ze is op. Helemaal op.’

Alex keek langs me heen. Naar Linda. Even gleed er iets over zijn gezicht dat op begrip leek.

‘Heb je er al eens bij stilgestaan dat het ook in jouw voordeel is wanneer je huwelijk met Linda overeind blijft? Dat de controle die je nu over je dochter hebt, verdwijnt wanneer Linda bij jou zou weggaan?’

Alex staaarde me secondelang perplex aan.

‘Linda gaat niet weg.’ Hij klonk zelfverzekerder dan hij eruitzag. Ik besepte dat ik verder moest gaan.

‘Voorlopig niet. Weet je zeker dat dat zo blijft? Als je nu naar haar kijkt, kun je dat dan met zekerheid blijven beweren?’

Linda snoot subtiel in haar zakdoek, keerde haar hoofd van ons weg en veegde een nieuwe opkomende traan weg. Alex slikte. Het was hem aan te zien dat hij twijfelde.

‘Kom samen een keer langs. Een gesprek van vijftig minuten. Als je dan nog steeds denkt dat er niets goeds voor jou én Linda uit te halen valt, respecteer ik dat. Maar is het te veel gevraagd het één keer te proberen?’

Alex dacht na. Linda stond nog steeds met haar rug naar ons toe. Waarschijnlijk had ze alle hoop opgegeven.

Alex kuchte ongemakkelijk.

‘Oké’, gaf hij toe. ‘Eenmaal. Linda en ik samen. Maar ik garandeer niks.’

Ik knikte en gaf Alex een hand. ‘Afgesproken. En dat komt goed uit want ook ik garandeer niks.’

Linda draaide zich om. Een klein beetje hoop lichtte op in haar ogen.

‘Dank je wel’, zei ze gemeend tegen Alex. Die glimlachte ongemakkelijk.

‘Bel me voor een afspraak.’

Linda knikte toen ik haar mijn kaartje overhandigde.

Toen ze daarna samen het kasteel verlieten, viel het me op hoe eenzaam ze beiden leken. Ze liepen naast elkaar. Maar daar was ook alles mee gezegd...

Toen haar telefoon voor de zoveelste keer die avond trilde, deed Hanne zelfs de moeite niet meer om te checken wie het was. Hij was het immers. Weeral. Voor de zoveelste keer. En waarom? Om nog maar eens te vragen waar ze was, wie er bij haar was, of alles oké was. Ze gooide haar haar koppig over haar schouder en zuchtte diep. Het was beter dat ze onmiddellijk antwoordde. Anders was hij in staat haar te blijven bellen. Hoe gênant was dat niet in het bijzijn van haar vriendinnen. In de duisternis van de filmzaal typte ze een snel berichtje in.

‘Film is bijna afgelopen. Ga daarna nog iets drinken met vriendinnen.’

Ze wist het. Er zou snel een bericht terugkomen.

En inderdaad. Nauwelijks een halve minuut later trilde haar telefoon opnieuw.

‘Waar? Hoe lang?’

Opnieuw zuchtte ze. Het liefst van al zette ze dat onding uit. Gek maakte hij haar. Compleet gek, maar als ze niet toegaf, deed hij de onmogelijkste dingen. Zoals ineens opduiken bij haar en haar vriendinnen. Ze mocht er niet aan denken. Niet weer. Het werd steeds moeilijker om haar vriendinnen uit te leggen dat zij er niets aan kon doen. Dat zij geen vaderskindje was. Dat zij in zijn ogen niet volwassen genoeg was om mee te kunnen gaan. Waarom moest

net zij een vader hebben die bij het minste flippte? Bezorgdheid, oké. Haar moeder was dat ook wel eens. Maar dat was een bezorgdheid die haar goeddeed. Haar moeder behandelde haar bijna net zoals een volwassene en dat vertrouwen deed deugd. Nog erger werd het wanneer hij haar verbood ergens naartoe te gaan. Omdat hij het om een of andere bizarre reden niet veilig genoeg vond. Als hij dat idee in zijn hoofd gehaald had, was hij niet voor rede vatbaar. Hoe zij dan ook smeekte of bedelde, niets hielp. Ook haar moeder drong dan niet tot hem door, wat vroeger vaak in hevige ruzies uitmondde. De laatste jaren echter zweeg haar moeder. Dat was een stilte die soms dagen kon duren. Hanne wist niet wat ze erger vond. De hevige ruzies of het ijzige zwijgen.

‘Gewoon even naar Café Chaplin, naast de Euroscop. Is elf uur oké?’ Ze kruiste haar vingers dat het mocht. Het was niet volgens de afspraak die ze eerder gemaakt hadden. Gewoon even film van acht tot tien. Dat zij dit nu toch vroeg, hield risico’s in. Haar telefoon trilde.

‘Is oké. Ik haal je af om elf uur voor de deur van de Euroscop.’

Hanne beet op haar onderlip. Liever was ze met de meiden samen vertrokken. Ze woonden allemaal in dezelfde buurt. Ze had gehoopt bij haar vriendin achter op de fiets mee te kunnen tot bij haar thuis. Dat was gezellig, zo met de meiden samen. Daarbij was ze bijna zestien. Dat moest toch kunnen? Daar deed ze niets verkeerd mee, toch? Maar ze wist maar al te goed dat wanneer ze nu tegensputterde hij haar niet zou laten gaan. Dan stond hij hier al als de film gedaan was.

Berustend nam ze haar telefoon.

‘Oké. Ik zal er zijn.’

Terwijl ze daar in de filmzaal zat, voelde ze hoe haar

ongenoegen groeide. De film boeide haar niet meer. Het was ook iedere keer hetzelfde liedje. Iedere keer opnieuw een strijd om weg te mogen gaan. En dat terwijl ze een intelligente en gehoorzame meid was. Ze kende meiden van haar leeftijd die al aardig wat op hun kerfstok hadden. Die het niet zo nauw namen met de opgelegde regels van thuis. Die gerust een of meerdere biertjes durfden te drinken wanneer ze naar een fuif gingen. Of later thuiskwamen. Sommigen hadden zelfs al vriendjes waar ze behoorlijk mee uit de bocht gingen. En zij, brave Hanne, deed perfect wat er van haar gevraagd werd. Ja papa, nee papa. Altijd hetzelfde. Ze schudde haar hoofd en voelde zich gefrustreerd. Wanneer kwam daar eens een einde aan? Wanneer vertrouwde hij haar nu toch? Zag hij haar voor vol aan. Ze was toch geen klein kind meer dat iedere keer opnieuw bij het handje genomen moest worden. Hoeveel leuke dingen had zij al moeten missen door die gruwelijke overbezorgdheid van haar vader? Ze sloot haar ogen en liet enkele zaken de revue passeren. Verjaardagsfeestjes, bosklassen, schooluitstappen... Iedere keer had hij wel een reden waarom het niet mocht of kon. En als ze een keer mee mocht waren er strikte regels. Werd ze voor de deur gedropt en precies op diezelfde plek op het juiste tijdstip weer afgehaald. Zelden week hij af van de gemaakte afspraken. Dat hij nu een toegeving deed, kwam vast door haar moeder. Normaal zou ze blij moeten zijn met dit extraatje, maar dat was ze niet. Integendeel, net omdat ze altijd zo moest bedelen haatte ze haar vader. Ze voelde hoe die haat die sinds enkele maanden de kop opstak, verder groeide. Zelfs met ongekende snelheid. Ze was het zo beu. Zo verschrikkelijk beu. Ze was geen klein kind meer. Ze wilde ook niet meer zo worden behandeld. Er moest iets gebeuren. Er moest dringend iets veranderen. Maar wat? Wat in hemelsnaam kon zij doen?

Ik zal jou nooit vergeten.
Ik kan jou nooit vergeten.
Iedere keer wanneer ik in de spiegel kijk, zie ik jou.
Mijn ogen zijn de jouwe.
Ze kijken me vragend aan.
Begrijpen niet waar het is misgegaan.
Waarom het is misgegaan.
De vragen zijn er.
De vermoedens ook.
De antwoorden blijven echter uit.
Ik duw ze bewust voor me uit.
Als ik ze beantwoord, ben jij misschien voorgoed weg.
Het is moeilijk je los te laten.
Ik wil het niet.
Als jij helemaal weg bent, zal er alleen leegte zijn.
Een leegte die me zal verteren.
Een diepte waarin ik zal neerstorten.
Toch moet ik op zoek naar antwoorden.
Vijfentwintig jaar is lang. Heel lang.
Nu is het tijd.
Het spelletje heeft lang genoeg geduurd.

Ik was het niet vergeten. Dat oude huizen zo mooi kunnen zijn. Maar toen ik samen met Lucas en Julie voor Liesbeths huis stond terwijl het nog niet gerestaureerd of gerenoveerd was, hield ik mijn adem in.

Het pand dat ze gekocht had, waar ze maandenlang van gedroomd en gehoopt had dat het het hare zou worden, stond nu in al zijn grootsheid voor ons. En ik moest toegeven dat ik jaloers was. Ik wist immers hoe het aanvoelde. Een huis waar al in geleefd was. Dat een ziel had. Waar de oude glorie van hersteld zou worden maar waar ook een vleugje Liesbeth in ondergebracht zou worden.

Liesbeth keek me triomfantelijk aan. Ze hield de sleutel in haar hand alsof hij van goud was. Het huis was van haar. En van haar alleen. Ze nam me bij de arm en keek me triomfantelijk aan.

‘Ik ben zo blij dat het me gelukt is, Kathleen. Zo blij. Ik kan nauwelijks geloven dat het van mij is.’

Liesbeth grijnsde en duwde tegelijkertijd de sleutel in de deur. Het licht dat in de lange gang binnenviel en het openzwaaien van de deur deden stofdeeltjes opwarrelen en gaven de gang een magische uitstraling. Op mijn beurt greep ik Lucas’ arm vast. Het is gek dat bepaalde verwachtingen een mens zo zenuwachtig kunnen maken.

Liesbeth hield de deur uitnodigend voor ons open.

‘Treed binnen in mijn koninkrijk’, zei ze gewichtig.
Dat deden Julie, Lucas en ik.

Ik zoog meteen alles wat ik zag in me op. De mooie oude stenen vloer, met kleurmotieven zoals je die alleen van vroeger kende, de eenvoudige houten trap, de rozetten tegen het hoge plafond, de lambrisering tegen de muren... Alleen al deze gang was zo rijk dat ik me nauwelijks kon voorstellen dat het nog beter en mooier zou worden.

Toen we de woonkamer binnenkwamen, viel me meteen op hoeveel licht er was. De grote, hoge ramen zorgden daarvoor. Onze voetstappen weerklonken hard in de lege ruimtes. Op de grond lag een prachtige brede plankenvloer.

‘Mooi, hè’, zei Liesbeth die mijn blik volgde.

‘Fantastisch. Je laat die toch liggen, zeker?’

‘Natuurlijk. Waarschijnlijk alleen goed opschuren en bewerken. Maar in een grijsachtige kleur, zoals die vloeren in oude cafés.’

Ik knikte goedkeurend.

Naast mij klonk het geklik van Julies fototoestel. Ze was ijverig in de weer alles vast te leggen. Ze had Liesbeth beloofd regelmatig langs te komen en alle vorderingen te fotograferen. Vandaag zou ze uitgebreid foto’s nemen van het huis zoals het was, zonder enige vorm van veranderingen. Puur en ongerept.

We liepen langzaam van ruimte naar ruimte. Hier en daar bleven we staan om sommige details beter in ons op te nemen. Maar wat me steeds duidelijker werd, bij het betreden van elke ruimte, was dat Liesbeth een goede aankoop gedaan had. Ik was daar blij om. Ze werkte zo hard om vooruit te komen in het leven en dit was duidelijk een cruciale stap vooruit.

Ook Lucas nam alles goed in zich op. Hij had een zake-

lijke afspraak met Liesbeth gemaakt om haar te helpen bij de verbouwingen die nog aan het pand dienden te gebeuren. Dat Liesbeth de steun kreeg van een professional als

zowel de straatkant als de tuin kon zien.

‘Wauw’, reageerde Julie.

‘Mooi, hè’, beaamde Liesbeth. ‘Ik denk dat dit mijn slaapkamer zal worden en dat ik een stuk van deze ruimte ga gebruiken om een inloopkast te maken.’

‘Goed plan’, zei ik.

Ik liep naar het raam aan de achterzijde. Van daaruit had ik een prachtig uitzicht op de diepe tuin waar ook enkele grote bomen in stonden. Het leek allemaal perfect. Ik zag zo voor me hoe Liesbeth in deze tuin tot rust zou kunnen komen. Een paar mooie tuinstoelen en een tuintafel, een parasol, een beetje zon en dan vormt deze tuin het perfecte plaatje.

‘Ook hier weer een prachtige oude houten vloer. Het is zo mooi.’

‘Ja’, reageerde Liesbeth. Bijna alle vloeren in dit huis kunnen blijven liggen. Ze moeten natuurlijk wel nog worden behandeld maar ik wil ze eigenlijk zo veel mogelijk laten zoals ze zijn. Het heeft een charme, die oude vloeren.’

Ik knikte goedkeurend. Zat helemaal op dezelfde golf-lengte als Liesbeth.

‘Alleen dat behangpapier... Daar moet wel iets aan gebeuren.’

Ik grinnikte en snapte wat Liesbeth bedoelde. De kleuren en motieven deden bijna pijn aan de ogen. Ik wist met absolute zekerheid dat dit niet Liesbeths smaak was en evenmin de mijne.

‘Ik ben zo jaloers op je, Liesbeth. Zalig om een huis als dit helemaal naar jouw smaak in te richten. Ik betrap er mezelf op dat ik dat in gedachten al aan het doen ben. Je kunt je hier totaal in laten gaan. Dat moet een heerlijk gevoel zijn...’

Liesbeth knikte. ‘Dat is ook zo. Het huis biedt zoveel mogelijkheden op het vlak van inrichting dat het me soms

duizelt. Ik ga lang en diep nadenken hoe ik dit precies zal aanpakken. Ik heb zelf al de inrichting van vele oude huizen gezien, dankzij mijn werk, en ik weet zeker dat ik hier iets unieks van zal kunnen maken.'

Ondertussen liep ik naar de muur waarvan een strook behangpapier was losgekomen en waar ik een inkijk kreeg in de smaak van de vorige bewoners.

'Ze hebben gewoon laag over laag behangen en niet eens de moeite genomen om de vorige lagen te verwijderen', grinnikte ik terwijl ik aan het behangpapier trok. Het papier kwam makkelijk los van de muur en toen ik het bijna helemaal losgetrokken had, ging er ineens beneden in de muur een deurtje open. Ik moest tweemaal kijken om te zien wat ik gedaan had.

'Een brandkastje!' riep Julie die naast me stond enthousiast uit. Ik grinnikte en boog door mijn knieën.

'Wauw', riep nu ook Liesbeth en met een paar grote passen stapte ze op het open deurtje af.

Terwijl ze het verder opendeed, keek ze nieuwsgierig wat erachter zat.

'Leeg', zei ze en ik moest lachen toen ik de ontgoocheling in haar stem hoorde.

'Wat had je gedacht? Dat er hier nog miljoenen voor het grijpen lagen?'

Liesbeth lachte meewarig.

'Zoiets, ja. Met een klomp goud of wat waardevolle familiejuwelen was ik ook al blij geweest.'

Liesbeth stond weer op en keek glimlachend naar de kleine brandkast.

'Wat grappig dat jij dat bij ons eerste bezoek al meteen ontdekt.'

'Ja, en dan nog toevallig. Ik wist niet eens dat ze vroeger ook al brandkasten in dit soort oude huizen hadden.'

‘Nee, inderdaad. Ik dacht dat ze hun kostbaarheden in een oude kous bewaarden of onder hun matras.’

Liesbeth grinnikte.

‘Je vraagt je af wat we hier nog allemaal gaan ontdekken.’

Lucas kwam erbij staan.

‘Misschien heb je wel gelijk. Misschien kom je inderdaad nog een paar oude schatten tegen maar of ze echt veel waard zullen zijn is een andere vraag.’

Liesbeth keek Lucas afwachtend aan.

‘Zelfs als je geld zou vinden, weet ik niet zeker of het nog iets waard is. Het zijn dan hoogstwaarschijnlijk oude Belgische franken en ik weet niet of je die nog kunt inleveren.’

‘Ik dacht het wel’, reageerde Liesbeth voorzichtig. ‘Ik dacht dat briefjes zoals die van twintig en vijftig frank niet meer geldig zijn, maar grote wel nog.’

‘Dat zou kunnen. Maar hypothetisch... want deze brandkast is leeg.’

‘Toch spannend’, zei Liesbeth terwijl ze de kamer plots met andere ogen bekeek.

Ik knikte terwijl ik langzaam door de kamer liep, terug naar de trappenhal. Naast die ene grote kamer op de eerste verdieping waren er ook twee kleinere. Eentje met uitzicht op de straat. Het andere met uitzicht op de tuin. Julie stond voor het raam dat uitkeek over de tuin en nieuwsgierig bekeek ze hoe die eruitzag.

‘Kijk’, zei ze terwijl ze naar buiten wees. ‘Volgens mij is er in die eerste grote boom een boomhut.’

Ik concentreerde me en knikte. ‘Ja, al een oude, denk ik, maar alleszins ook een vrij grote.’

Julie maakte er enkele foto’s van. ‘Die wil ik wel eens van dichtbij zien.’

Ze draaide zich meteen om naar Liesbeth en vroeg of dat kon.

‘Natuurlijk, maar zullen we eerst nog even naar de zolderverdieping gaan? Ik denk dat vooral Lucas daarin geïnteresseerd is, aangezien hij die samen met mij gaat verbouwen.’ Julie keek weifelend naar mij. Ik zag dat ze graag eerst naar buiten wilde. De boomhut maakte haar nieuwsgierig. Ook Lucas zag het.

‘Weet je wat?’ besliste hij. ‘Als jullie nu vast buiten gaan kijken, dan gaan Liesbeth en ik naar de zolder. We moeten toch een aantal praktische dingen bespreken en daar hebben jullie weinig aan. Zodra jullie buiten klaar zijn, komen jullie ook maar naar boven. Oké?’

Julie was enthousiast en aarzelde niet. Samen liepen we naar beneden en vonden vrij snel de achterdeur die naar de tuin leidde.

Net als onze eigen tuin was ook deze volledig ommuurd tot op schouderhoogte. Aan privacy zou het Liesbeth niet ontbreken. De tuin was vrij diep en er stonden een viertal grote bomen verspreid over de oppervlakte.

‘Wat een chique tuin’, zuchtte Julie terwijl ze foto’s nam van alles wat ze zag.

Ik keek met eenzelfde gevoel. Ook al was het gras hoog en overwoekerde het onkruid alles, toch kon je zien dat er hier iets prachtigs van gemaakt kon worden.

‘Wie doet zo’n huis weg?’ vroeg Julie zich hardop af. ‘En waarom? Een huis als dit vind je bijna nergens meer.’

Ik reageerde instemmend.

‘Volgens Liesbeth werden de vorige bewoners te oud en kostte het huis hun te veel aan onderhoud. Ze zijn verhuisd naar Lanaken en hebben daar een appartement gekocht.’

‘Dat begrijp ik wel,’ zuchtte Julie, ‘maar ik blijf het zonde vinden.’

Julie en ik liepen verder de tuin in.

‘De boomhut!’ Julies stem klonk ingehouden alsof ze een

prachtig geheim ontdekte. In een paar passen was ze bij de boom waar de hut zich in bevond.

‘Je had gelijk, mama’, zei ze ademloos, ‘hij is echt groot, hoor.’ Opnieuw maakte ze wat foto’s.

‘Er zit ook een luik in, beneden, maar ik zie nergens een ladder.’

Net als Julie keek ik om me heen. Er was inderdaad nergens een ladder om naar boven te klimmen.

‘Vreemd, hè’, zei Julie geprikkeld. ‘Je moet toch op de een of andere manier boven kunnen komen.’

Ze liep met haar hoofd in haar nek rond de boom en bleef de boomhut van alle zijden bekijken.

‘Volgens mij is het al een erg oude hut.’

Julie knikte.

‘Ja, het hout is al aardig verweerd. Maar ondanks dat lijkt hij me toch nog in goede staat.’

Julies fascinatie voor de boomhut was duidelijk. Haar frustratie dat ze er nu niet in kon, ook.

‘Kan Lucas geen ladder meenemen de volgende keer?’

‘Ik denk dat hij dat sowieso wel een keer zal doen. Maar of dat al de volgende keer zal zijn weet ik niet.’

Julie zuchtte ontgoocheld.

‘Wat denk je daarboven nog te vinden, Julie? De kans is erg groot dat het gewoon een lege boomhut is.’

‘Ik weet het. Ik weet het.’ Nog steeds klonk het ongeduld door in haar stem. ‘Maar ik wil het graag met mijn eigen ogen zien.’

‘Dat zal vandaag niet meer lukken, vrees ik.’

Julie nam nog enkele foto’s van de hut en kwam toen naast mij staan.

‘Ik vind het zo fascinerend, zo’n oud huis. Jij zegt dikwijls dat er een ziel in zit en voor sommige mensen klinkt dat gek omdat het eigenlijk maar gewone leegstaande huizen

zijn, maar toch kan ik helemaal mee in jouw redenering.'

Julie draaide zich om en bekeek de achterzijde van het huis.

'Ook ik vraag me af wie de vorige bewoners waren en wat ze hier allemaal meegemaakt hebben. Waren ze hier gelukkig? Of juist niet? En waarom dan?'

Ik liet de woorden van Julie tot me doordringen. Ik wist zo goed wat ze bedoelde. Ook ik was vaak nieuwsgierig wanneer ik door Oud-Rekem wandelde en langs de huizen liep. Ik vroeg me dan af wat er zich achter die gevels afspeelde. Door mijn werk als psychologe wist ik maar al te goed dat dat heel veel kon zijn. En vaak niet altijd op een positieve manier.

'Zouden we niets te weten kunnen komen over dit huis en zijn vroegere bewoners?'

Ik keek Julie aan. Ik herkende die honger.

'Dat is niet aan ons, Julie. Dit is nu Liesbeths huis.'

'Ik weet het wel', zei Julie met duidelijke tegenzin. 'Maar het zou leuk zijn als we iets konden achterhalen.'

Ik kreeg een idee.

'Weet je wat misschien wel leuk zou zijn? Als we ergens een oude foto van dit huis zouden kunnen bemachtigen. We kunnen die dan laten vergroten en als cadeautje aan Liesbeth geven.'

Julies ogen lichtten op.

'Wauw, dat is een leuk idee. Maar waar kunnen we die foto's vinden?'

Ik dacht aan Johan van brasserie Het Oud Gerechtshof, of misschien kon Guy Borghoms, een stadsgids, ons wel helpen. Ook dacht ik even aan Louis Brans, die onlosmakelijk verbonden was met dit dorp.

'Ik vind wel iemand. Maar mondje dicht. Ik wil dat dit een verrassing wordt voor Liesbeth.'